

Biblioteka Główna Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu

Artykuł:

S.M.: Nadanie statutu organizacyjnego Biuru Wielkopolskiej Izby Rolniczej

Źródło:

Rolnictwo Rok 5 1933 Tom 4 zeszyt 2, strony 99-101

Artykuł udostępniony cyfrowo w ramach zadań projektu pt.

„Digitalizacja i udostępnianie online »Bibliografii gospodarki Wielkopolski 1919-39«

H. Maciejewskiej” (SONB/SP/550684/2022)

Nadanie statutu organizacyjnego Biura Wielkopolskiej Izby Rolniczej.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych zatwierdził statut organizacyjny Biura Wielkopolskiej Izby Rolniczej, przedstawiony mu przez komisarza Izby, działającego w podwójnym charakterze prezesa i zarządu Izby.

W myśl statutu organizacyjnego, Biuro Izby dzieli się na następujące komórki organizacyjne: 1) Biuro Polityki Ekonomicznej, 2) Wydział Ogólny, 3) Wydział Produkcji Roślinnej, 4) Wydział Produkcji Zwierzęcej, 5) Wydział Ekonomiki Gospodarstw, 6) Wydział Oświaty Rolniczej, 7) Inspektorat Leśnictwa i 8) Stacja Kontrolna.

Zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o izbach rolniczych, na czele Biura Izby stoi dyrektor Biura, którego zadaniem jest kierowanie całokształtem prac Biura oraz podległych organów i instytucyj, a także czuwanie nad koordynacją i celowością ich pracy. Zastępcą dyrektora jest jeden z naczelników wydziałów, wyznaczany w tym celu przez prezesa Izby. Dyrektor Biura jest jednocześnie kierownikiem Biura Polityki Ekonomicznej. Poszczególnymi komórkami organizacyjnymi kierują naczelnicy wydziałów, Inspektorat Leśnictwa — inspektor i Stacją Kontrolną — jej kierownik.

Do zakresu działania Biura Polityki Ekonomicznej należy załatwianie spraw ekonomicznych i spraw, związanych z przemysłem i handlem rolniczym. Nadto Biuro Polityki Ekonomicznej koncentruje w swych rękach służbę informacyjną w zakresie oceny stanu gospodarczego wsi i w tym celu współpracuje z innymi komórkami organizacyjnymi Biura Izby.

Wydział Ogólny załatwia sprawy osobowe, organizacyjne, administracji majątkiem Izby, prasowe i wydawnictw, budżetowe oraz rachunkowe i kasowe, a także sprawy o charakterze prawnym.

Wydział Produkcji Roślinnej załatwia sprawy, związane z podniesieniem stanu techniki rolniczej w zakresie produkcji roślinnej, z wyjątkiem leśnictwa, oraz sprawy doświadczalnictwa rolniczego, nasiennictwa i kwalifikacji ziemiopłodów, ogrodnictwa, jedwabnictwa i pszczelnictwa, jak również sprawy wodne i meljoracyjne.

Wydział Produkcji Zwierzęcej załatwia sprawy hodowli, kwalifikowania i rejestracji materiału zarodowego w zakresie całej produkcji zwierzęcej, organizacji kursów podkuwaczy, kontroli mleczności, sortowania owiec i wełny, sprawy rybactwa oraz sprawy badań weterynaryjnych i organizacji zwalczania chorób zwierzęcych w zakresie kompetencji Izby.

Wydział Ekonomiki Gospodarstw zajmuje się sprawami rachunkowości gospodarstw, opracowywania planów organizacyjnych gospodarstw, rzeczoznawców sądowych oraz współpracy w akcji oddłużenia rolnictwa.

Wydział Oświaty Rolniczej załatwia sprawy nadzoru nad szkołami rolniczymi, prowadzonymi przez Izbę, organizacji przodowniczych gospodarstw mniejszych i opieki nad osadnictwem, przysposobienia rolniczego młodzieży wiejskiej, konkursów gospodarzy i gospodyń samodzielnych, współpracy z organizacjami rolniczymi dobrowolnymi i innych metod oświaty rolniczej poza-szkolnej.

Do zakresu działania Inspektoratu Leśnictwa należą sprawy, związane z zagospodarowaniem i urządzaniem lasów, nie-
stanowiących własności Państwa, sprawy organizacji produkcji leśnej i współdziałania z akcją zalesiania nieużytków.

Stacja Kontrolna zajmuje się badaniami i analizami chemicznymi, związanymi z rolnictwem, oceną nasion i współdziałaniem przy kwalifikacji ziemiopłodów oraz zwalczaniem chorób i szkodników roślin.

W dalszym ciągu statut zawiera zalecenie dla wszystkich komórek organizacyjnych co do wzajemnej ich współpracy między sobą i co do udzielania przez te komórki osobom trzecim opinii i porad fachowych w zakresie, związanym z działalnością Izby. W celu należytej koordynacji prac całego Biura Izby mogą być, w miarę potrzeby, zwoływane przez dyrektora lub prezesa Izby konferencje kierowników poszczególnych komórek.

Druga część statutu zawiera przepisy, dotyczące podpisywania pism i dokumentów. Przepisy te określają, jakie akty podpisywać ma prezes Izby, jakie dyrektor, naczelnicy wydziałów i inni urzędnicy.

Nadanie nowego statutu organizacyjnego Biura Wielkopolskiej Izby Rolniczej stanowi wynik przeprowadzonej przez Komisarza Izby reorganizacji Biura w kierunku usprawnienia jego działalności i przeprowadzenia niezbędnych oszczędności w wydatkach personalnych. W porównaniu ze stanem dawniejszym liczba wydziałów uległa redukcji, przyczem pokrewne działy pracy połączone zostały w wydziały, choć uprzednio były załatwiane w wydziałach odrębnych.

Statut organizacyjny Biura Wielkopolskiej Izby Rolniczej nie będzie statutem typowym dla innych izb rolniczych. Organizacja biur innych Izb, poza Pomorską, która posiada warunki nieco zbliżone do Izby Wielkopolskiej, prawdopodobnie będzie opierać się na podziale na referaty i inspektoraty, bezpośrednio uzależnione od dyrektora Biura Izby, gdyż w izbach nowotworzonych, które będą zatrudniały zaledwie po kilkunastu pracowników, nie trzeba będzie prawdopodobnie tworzyć wydziałów, a utrzymywanie bezpośredniego kontaktu przez poszczególnych

pracowników z dyrektorem będzie rzeczą korzystniejszą, aniżeli podział na wydziały.

Inż. S. M.

Akcja popierania produkcji serowarskiej.

Praca nad zrationalizowaniem produkcji serów na terenach, uznanych w swoim czasie za najbardziej odpowiednie do przetwarzania mleka na sery, weszła ostatnio w stadium, które pozwala na stwierdzenie, że wstępne prace badawcze i organizacyjne należy uznać za skończone i oczekiwać jedynie rezultatów ustalonej metody działania.

Na terenie woj. nowogródzkiego, gdzie produkowane są sery typu edamskiego, opieki nad produkcją podjęła się ostatnio Izba Rolnicza w Wilnie. W porozumieniu z działającym na tamtym terenie Związkiem Producentów Serów wybrano na razie cztery serownie, a mianowicie: Usza i Adamów pow. stołpeckiego, Szczorse pow. nowogródzkiego i Dzikuszk pow. szczuczyńskiego, w których urządzenia, personel kierowniczy, względnie posiadane mleko najbardziej nadają się do rozpoczęcia na szerszą skalę akcji instrukcyjnej, mającej na celu poprawę produkcji. W porozumieniu z oddziałem Wileńskim Związku Rewizyjnego Spółdzielni Rolniczych opiekę nad temi serowniami objął specjalista instruktor, który dokonywując kolejnych objazdów czuwa nad stosowaniem w nich metodami produkcji, udzielając niezbędnych wskazówek oraz prowadząc metodyczne obserwacje nad całokształtem produkcji.

Jeśli chodzi o serownię w Dzikuszkach, która w swoim czasie była przeznaczona na t. zw. serownię wzorową, to w związku z jej charakterem przodującej serowni, szereg warów podlega tam specjalnym badaniom przez cały okres produkcji i pielęgnacji serów. Są to t. zw. wary doświadczalne, mające na celu ustalenie i usystematyzowanie tych zmian, jakim ulega ser typu edamskiego w rozmaitych warunkach produkcji i przy użyciu rozmaitej wartości surowca. Prace te pozostają pod ścisłym kierownictwem i nadzorem Zakładu Mikrobiologii i Przemysłu Rolnego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego oraz Instytutu Przemysłu Fermentacyjnego i Bakteriologii Rolnej Muzeum Przemysłu i Rolnictwa w Warszawie. Pod takim samym nadzorem i fachowym kierownictwem pozostaje również działalność instruktora Izby Rolniczej w Wilnie w pozostałych trzech serowniach. Usystematyzowana w ten sposób praca jest rezultatem wstępnych badań i prac o charakterze doświadczalnym, prowadzonych w ubiegłym sezonie serowarskim w serowni w Dzikuszkach. Prace te posunęły się tak dalece naprzód, że Komitet Państwowych Ocen Masła i Serów powołał specjalną Komisję, która opracowuje obecnie szczegółową instrukcję